

Fel Faixedas: «Amb la cartellera barcelonina em venen ganes de plorar»

Després de celebrar amb èxit la desena edició del Cardagràcia, tot és a punt per una nova edició del Riures: Els dos festivals aprofiten el bon moment de l'humor en català, que Faixedas veu «en molt bones mans» de cara al futur

No fa massa que el vell Festimams va tancar l'edició en què ha venut més entrades...És un moment en què la gent necessita i té ganes de riure, i per tant aquesta desena edició del Festimams, convertit en Cardagràcia, ens ha portat a créixer i vendre tantes entrades. Només acabar, ja hi ha el compromís de tornar a Vilablareix, tornar a Olot, així que bones sensacions. I amb un festival que, amb deu anys, ja està ben consolidat...Exacte. Vam començar amb una cosa petitona a Arbúcies, vam vendre unes 400 entrades, i ara, quan ajuntem tots els festivals de Cal Tet, la productora, arribem a 7.000 entrades. Estem consolidant una manera de fer, de treballar amb còmics i còmiques per fer espectacles en català, que també és la reivindicació que fem, i vas veient que la gent s'hi suma. Ara arribem al tercer Riures, perquè va néixer aquest festival? Jo cada any vaig de vacances a Sant Antoni de Calonge, i un estiu vaig pensar que si féssim alguna cosa estic convençut que la gent vindria, i així va ser des del primer any. Vam posar 2.400 entrades a la venda, que cada any s'exhaureixen gairebé totes, i arribem en plena forma, amb tres espectacles exhaurits, aquests dies ha d'haver-hi una explosió de venda d'entrades, i esperem un altre any de rècord. Tot plegat deu ajudar a encarar-ho amb més ganes i energia...I tant! Quan fas propostes d'aquest tipus el que vols, com a productora, és que hi hagi un benefici, però que sigui fruit de la feina ben feta, veure que a la gent li interessa i té ganes de venir i compartir aquests espais d'humors. Això ens envalentona a buscar més espais i, de fet, ja en província de Barcelona, hem creat el Descollona't, que és un festival a Arenys de Munt. Si això funciona a Girona, comencem-ho a portar cap a la resta de territori. L'aposta que vam fer el seu dia, que començava a Arbúcies, aterrava a Girona, es va escampant i veiem que a la gent li interessa. És un bon moment per l'humor en català, però segueix costant? És un bon moment, però penso molt en les dificultats que hi ha. Quan miro la cartellera teatral barcelonina em venen ganes de plorar, de veure el tant per cent elevadíssim, crec que d'un vuitanta o vuitanta-cinc, és en castellà. És veritat que allà on fem els festivals es parla molt català, però el que fem també es crea plataformes perquè aquesta gent que es dedica a l'humor trobi llocs on fer-ho, que a l'estiu tot són bàsicament festivals de música. Hi ha tantes dificultats en el dia a dia, que quan crees una cosa on la gent pot anar a riure i oblidar-se dels maldecaps, de seguida té ganes de comprar entrades i anar-hi. Com veu les noves fornades d'humoristes que arriben? És un món molt complexe, no tothom que s'hi vol dedicar s'hi pot dedicar. Nosaltres som uns privilegiats perquè ho fem des de fa trenta anys. A més la gent jove té un handicap que és que sou una generació de gent acostumat a què es renovi tot constantment, i costa consolidar una figura. Nosaltres vam començar fa trenta anys i el públic ha crescut amb nosaltres, i, en canvi, ara tinc la sensació que a la gent jove li costa consolidar el seu públic. Hi ha una altra dificultat que és que la comèdia a Barcelona neix als bars, que està molt bé, però acostuma que sigui gratuït, i entre que la gent estudia més que treballa i té pocs ingressos, i els salaris dels que treballen no permeten fer-ho tot, ha d'haver-hi un creixement de públic acostumat a anar al teatre i pagar per aquesta comèdia. Per un altre costat hi ha gent com Marc Sarrats, com Magí, com Oie Sherman, Alba Segarra, que tenen un potencial molt interessant i hi ha un futur de comèdia catalana en molt bones mans, falta crear un públic més ampli i que es consolidi. Aquesta gent que menciones també fa de pont entre diferents generacions de públic...Exacte. És una mica aquests dos mons. Aquest any al Riures de Calonge hem portat la figura de Sarrats, en un festival que és per públic més adult, i estem notant les dificultats que la gent jove vingui a un festival que en què la gran majoria són espectacles són

per gent més gran. És un repte que de mica en mica hem d'anar fusionant, que amb el Festimams o Cardagràcia ja ho hem anat fent. A Olot també vam portar en Magí, per tant propostes més gamberres, més joves, i aquest és una mica l'objectiu dels festivals, ajuntar les dues generacions d'artistes. Costa, fer-ho? Sí, però va creixent. Potser costa més al públic veterà anar a veure aquest tipus d'espectacles. La gent està molt acostumada a veure teatre d'humor, comèdies, espectacles, però aquests monòlegs de l'actor sol amb un micròfon costen més. També és veritat que aquesta gent jove toquen una sèrie de temes que potser no ens involucren tant als que ja en tenim cinquanta-llargs, però això ha passat sempre, cadascú té el seu calaix de públic. Aquests artistes acabaran per consolidar-se de manera potent. En la música en català, sovint es diu que hi ha pocs noms, a l'hora de programar, passa el mateix? Som els que som. Sempre dic que, com a actor, em va de conya, perquè tinc feina tot l'any, però com a programador m'adono de les dificultats de no repetir noms. Som una empresa privada i han de sortir els números, i costa, amb segons quines apostes. Has de trobar l'equilibri entre figures molt consolidades i figures que van creixent. Al Riures plantegem una platea de 400 persones, i has de pensar en artistes que tinguin la capacitat d'emplenar-la. Molta gent jove no té la capacitat de fer-ho i hem de trobar formats com pot ser el Cardagràcia. Hi ha una qüestió de gènere, també... Tenim un problema. Al festival d'Arenys estem rebent alguna crítica perquè són quatre espectacles de quatre homes, però el que no sap la gent és que hi ha hagut una feina de trucades i no han pogut venir. Soc el primer defensor de la Judit Martín, de l'Oye Sherman, l'Alba Segarra, l'Elisenda Pineda, l'Irene Minovas... han vingut totes als nostres festivals, però és veritat que no hi ha cinquanta artistes on si te'n fallen cinc en puguis trobar una altra. És una feina nostra, també, fer créixer la comèdia en femení. Al Riures també fa d'actor, amb Un xou no fa estiu, amb en Carles Xuriguera. Sí, el xou no fa estiu és l'espectacle que vam estrenar ara per estiu i festivals. Encara estem de gira amb Les mares, que tenim molta feina, però és un espectacle que no el podem portar a l'estiu en pavellons ni festes majors o places, i tenim aquest segon espectacle que és més un hihahaha, de passar l'estona, de festa major. Al Riures hem exhaurit entrades i amb moltes ganes que volti. No és un espectacle de grans pretensions, només una hora i quart de fer riure la gent i que oblidin els maldecaps del dia i passin una bona estona.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/07/31/fel-faixedas-amb-cartellera-barcelonina-132706603.html>